

IKAR

NINA FRISBY

POKUŠENIE S VŔŇOU

GUCCI

NINA FRISBY

POKUŠENIE S VOŇOU

GUCCI

IKAR

Copyright © 2019 by Nina Frisby
Jacket design © 2019 by Juraj Šramko
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6772-5

1

Do redakcie som šla zase neskoro. Tak ako každý pondelok. Neviem prečo, ale v pondelok sa chystám do práce dlhšie ako po iné dni. Voda na kávu vrie pomalšie, auto nie a nie naštartovať, zvyčajne neviem nájsť identifikačnú visáčku ani kľúče. Tomášovi sa to nikdy nestáva. Kým ja behám v tričku a pančuškách po byte a zháňam rúž/hrebeň/peňaženku/dáždnik, Tomáš stojí v chodbe pri dverách, pozerá na hodinky a hlasno vzdychá. Pracujeme v tej istej redakcii a obaja začíname o deviatej. V pondelok ráno o deviatej len vyrážame.

A tak ako každý týždeň, aj teraz nás čaká zápcha na Košickej, zápcha na Pribinovej a hľadanie parkovacieho miesta pred Presscentrom. Nevýhodou neskorých príchodov je, že všetky dobré parkovacie miesta sú už obsadené. Tomi je nervózny, keď nemôže dobre zaparkovať. Už som mu navrhla, nech do práce jazdíme autobusom, päťdesiatka nám stojí takmer pred domom, ale Tomáš správne poznamenal, že keby ma ráno nečakal a neodviezol do roboty autom, asi by som dorazila na desiatu alebo pred obedom, alebo vôbec nie. Nuž, vymotať sa z domu mi trvá dlhšie než iným. Zato pri odchode z redakcie som zvyčajne prvá.

Kým sme sa predierali Bratislavou, písala som si zoznam ľudí, ktorým dnes musím zatelefonovať, a popritom som odchlipekávala z kávy a lovila z kabelky mobil. Chaos ako zvy-

čajne. Jazda však trvala kratšie; bola som práve v polovici zoznamu, keď sme dorazili pred Presscentrum. Bolo presne deväť štrnásť. Hodila som pero a zápisník nazad do tašky, jednou rukou som zhrabla všetko, čo sa mi podarilo vyhádzat' na sedadlo – niekoľko rúžov, maskaru, dva zápisníky, diktafón, náhradný pár pančušiek a müsli tyčinku – a spolu s Tomášom som vyšprintovala z auta, akoby nás naháňali. Ak sa pípne pred štvrt' na desať, neskorý príchod sa neráta.

„Dobré ráno, slečna Matyašovičová, dobré ráno, pán Zapletal. Zasa neskoro?“ vítal nás vrátnik, keď sme bežali cez veľkú recepciu s vysokým stropom. Prekrížené nosné stĺpy vrhali cez sklenené steny na bielu dlažbu zaujímavé geometrické tieň, no teraz nebol čas obdivovať hru slnečných lúčov. Teraz išlo o sekundy.

„Dobré aj vám, pán Husár!“ zakričala som na staršieho fúzatého vrátnika a hnala sa k terminálu. Prvý dobehol Tomi. Deväť hodín, štrnásť minút, tridsaťosem sekúnd. Píp! Tesne po ňom ja. Deväť hodín, štrnásť minút, štyridsaťtri sekúnd. Píp! Svet je zachránený!

Otočili sme sa a zadýchaní sme sa vrátili k vrátnikovi. Pán Husár zdvihol zo stola dve úhľadné kôpky.

„Mám tu pre vás poštu, slečna Matyašovičová. A z tlačiarne práve doručili nové číslo *Ulice*. Ešte je teplé, budete prvá, čo ho máte. Hore ho idem rozniesť až o desiatej. Nezabudnite si čerstvú tlač, pán Zapletal. Aj pre vás mám niekoľko časopisov,“ podával nám poštu. Môj dnešný prídel bol impozantný – asi sedem časopisov a dvadsať obálok s pozvánkami, cédečkami a katalógmi, ktoré mi chodili asi pre prípad, že by som mala v emaile nedostatok PR správ. Tomi dostal všetky slovenské i české denníky a zo štyri tenučké obálky. Asi pozvania na nejaké mimoriadne aktuálne posedenia na ministerstve zahraničných vecí. Obaja pracujeme pre týždenník *Ulica*, najčítanejší spoločenský týždenník na Slovensku. Kým Tomi zachraňuje svet článkami o za-

hraničnej politike, ja sa zabávam. Som redaktorka domáceho šoubiznisu, ktorý u nás zaberá podstatnú časť týždenníka. Náš podtitul znie *Ulica – všetci sú susedia*. Neukazujeme, čo robia celebrity v spálni, ale ako ich spálne vyzerajú. A tiež ich obývačky, autá, jachty či lietadlá.

Cestou výťahom na dvadsiate poschodie som vzdala písanie svojho nikdy nekončiaceho zoznamu a namiesto toho som sa venovala časopisom a obálkam, čo som niesla v náručí. Nebolo to jednoduché, prekážala mi horúca káva, do ktorej som občas fúkla, aby sa trochu ochladila, a tiež pokusy konečne nájsť zatúlaný telefón. Tomáš zatiaľ nezúčastnene študoval svoj mobil, ktorý nosieval v zadnom vrecku riflí, a samozrejme, nikdy ho nestratil. Denníky a poštu si držal úhľadne pod pazuchou. Niekde na desiatom poschodí som hľadanie vzdala, poštu som podala Tomášovi, nech mi ju podrží, a z kabelky som vytiahla svoj obľúbený krvavočervený rúž. Pretrela som si pery, trochu si upravila rozstrapatené hnedé kučeravé vlasy a odrazu v zrkadle som poslala vzdušný bozk. Dnes ráno som mala chuť na trochu farby, po daždivom apríli konečne vykuklo májové slniečko a ja som ho privítala v bielom tričku s čiernymi bodkami, v žltom kardigáne so zeleným opaskom a zelenými náušnicami. K tomu jednoduché roztrhané džínsy a bola som pripravená začať nový týždeň vo veľkom štýle.

Kým ja sa ráno obliekam podľa aktuálneho počasia, nálady a akcií, ktoré musím počas dňa navštíviť, Tomáš si za pár sekúnd vytiahne zo skrine obľúbené tmavé levisky, tričko s logom nejakej kapely, na ktoré mu práve padne ruka, a sivú mikinu. Jediné, čo mení podľa počasia, je bunda. V lete nosieva olivovozelenú látkovú, v zime čiernu koženú. Niekedy som si z neho utáhovala, že svoje oblečenie doriešil do dokonalosti, podobne ako Steve Jobs. A Tomáš sa zasa smial, ako sa rozhodujem medzi sukňou či džínsami, podľa toho, či pôjdem dnes na nejakú tlačovku, či budem musieť ísť po scho-

doch, alebo po mačacích hlavách v centre, či bude v kancelárii pustená klíma naplno, alebo mi predsa len netreba sveter, pretože už je máj. Skrátka, sme totálne protiklady, a to nielen v obliekaní. Ja som nižšia a ustavične sa pokúšam zbaviť posledných troch tvrdohlavých kíl, Tomáš je vysoký a štíhly, priam šlachovitý. Kým moju hlavu zdobí neposlušná hriva gaštanových kučier, s ktorými každé ráno neúspešne bojujem, Tomi patrí medzi šťastlivcov, pre ktorých na neupravené upravené vlasy skutočne stačí len nedbalo si do nich zahrabnúť prstami. Je pokojný, zorganizovaný a vyrovnaný, ja zas nikdy neviem, čo som kam položila, a večne niečo hľadám. A možno práve preto nám to spolu funguje, protiklady sa naozaj priťahujú a my sa navzájom skvele dopĺňame.

Výtah konečne zastal. Na Tomášove pery poputoval ďalší bozk. Hoci sme partnermi už takmer osem rokov a všetci vedia, že spolu bývame, v práci udržiavame náš vzťah na čisto profesionálnej úrovni. To znamená žiadne držanie sa za ruky, bozkávanie, objímanie, sedenie na kolenách či iné prejavy náklonnosti, hoci som to videla takmer v každej redakcii, v ktorej som pracovala. Z výťahu sme vystúpili naraz, Tomáš mi na rozlúčku nenápadne stisol ruku a zamieril do úzkej chodby napravo. Ja som sa pustila naľavo. V *Ulici* sme, našťastie, sedeli na opačných stranách redakcie, takže naše predsavzatie správať sa k sebe ako kolegovia bolo o to jednoduchšie.

Redakcia *Ulice* zaberala celé dvadsiate poschodie Presscentra. Hneď oproti výťahu mala stôl recepcná Beatrix. Bolo to dobré riešenie, lebo takto mala dokonalý prehľad o tom, kto a kedy prichádza a odchádza, a zároveň videla na veľkú rohovú zasadačku s výhľadom na Petržalku. Vedľa zasadačky bola menšia konferenčná miestnosť, zvyčajne sa používala na rozhovory s osobnosťami, ktoré do *Ulice* zavítali. Na druhom konci podlažia sídlilo Tomášovo oddelenie. Moja kancelária bola kúsok od recepcie. Zakývala som Beatrix a prešla som okolo kuchynky a veľkej otvorenej miestnosti so

spojenými stolmi obkolesenými stoličkami do svojej kancelárie. S pracovným priestorom som sa delila s kolegyňou Slávkou a našou šéfkou Milkou. Hoci tento roh budovy bol koncipovaný ako tri samostatné miestnosti, nejaký vysoko postavený člen dozornej rady sa rozhodol, že redakcii chýba transparentnosť a otvorenosť. Dal teda zbúrať všetky priečky, takže teraz ma od Slávkky a Milky delia iba odpadkové koše medzi stolmi. Podobne dopadli aj ostatné oddelenia a jednou z mála miestností, v ktorej úraduje iba jeden človek, je kancelária šéfredaktora. Zvonenie telefónu som začula ešte pri kuchynke.

„Matyašovičová,“ ohlásila som sa zadychčane a na stôl som hodila časopisy a obálky, čo mi dal dolu pán Husár. Konečne sa mi podarilo nájsť mobil, aj ten som hodila na poštu.

„Slečna Matyašovičová, tu je Angelika Hohošová z Angel's PR. Katrin práve uviedla na trh nový parfum Love K. Radi by sme vás pozvali na jeho prezentáciu v stredu o tretej poobede do hotela Crowne Plaza. Už som vám poslala PR správu, môžem potvrdiť vašu účasť?“ štebotala nechutne veselým hláskom moja dlhoročná nepriateľka. Je pondelok ráno, krátko po deviatej hodine a ona už rozposlala PR správy a obvoláva ľudí ohľadom účasti?! Ja som sa po víkende ledva prebrala a doplazila do redakcie. Nenávidím ľudí, ktorí majú každé ráno dobrú náladu. A ľudí ako Angelika, bezdôvodne optimistických ešte aj v pondelok ráno, túžim uškrtiť káblikom od myši.

„Pani Hohošová, samozrejme. Pošleme tam copywriterku, pokojne si *Ulicu* odškrtnite,“ zaštebotala som na oplátku aj ja a tresla som slúchadlom. Potom som konečne rozložila na stole papiere, čo som priniesla, a zaželala som Angelike všetko najhoršie.

Mám dvadsaťosem rokov, z toho už asi desať nenávidím Angeliku. Všetko sa to začalo v prvý deň na výške. Vtedy som bola trošku pri sebe (po prázdninách v New Yorku, keď

som jedla v McDonalde všetky tri denné jedlá a k nim dva dezerty) a zúfalo som sa to snažila zakryť. Na prednáške som sedela pred Angelikou a nejako sme sa dali do reči. Pochválila mi vlasy, oči, náušnice aj parfum. Po hodine som ju pozvala na kávu, a keď sme sa postavili, Angelika zdesene zhíkla.

„Preboha, Andrea, nevedela som, že si taká obrovská! Máš takú úžasnú tvár, ani vo sne by mi nenapadlo, že pokračuje takto,“ kývla na moje boky prekypujúce z džínsov a okrúhle brucho. Očervenela som od hanby. Najradšej by som sa prepadla do pekla. Alebo by som Angeliku zaškrtila. A tento pocit ma neopustil po celých päť rokov štúdia. Aj keď som počas roka schudla pätnásť kíľ, Angelika každému vykladala, aká bola šokovaná, keď zistila, že som tučná. Navyše tú kozu milovali všetci profesori. Nenávidela som ju. Počas školy mi vyfúkla niekoľko lukratívnych zamestnaní a „nechtiac“ prebrala frajera. Hneď po promóciách sa vydala za nejakého iného hlupáka a promptne mu porodila dvojičky, blondavého chlapčeka a blondavé dievčatko. Na svadbu ma, pravdaže, nepozvala. Popritom si stihla založiť firmu, zhodou okolností najúspešnejšiu PR agentúru na Slovensku, a dnes má dvoch dokonale vychovaných anjelikov, dokonale uprataný byt, dokonale vyžehleného manžela a každý deň mi otravuje život pozvánkami na nezmyselné PR akcie. No kto by ju nemal nenávidieť? Tvárime sa, že sa poznáme iba povrchné, a oslovujeme sa „slečna Matyašovičová“ a „pani Hohošová“. Ak mi už povie inak, tak Andrea. Nikto, okrem rodičov, ma neoslovuje Andrea. Pre všetkých som jednoducho Drea.

Moje úvahy prerušil príchod kolegyň. Za Slávkou a Milkou sa pritmolila naša tohtomesačná copywriterka a po krátkom váhaní sa usadila za jedným z prázdnych stolov vo veľkej miestnosti a zapla počítač. Viem, že je to neslušné (a keby som na ich mieste bola ja, tak by som sa *smrteľne* urazila), ale copywriterky sme už dávno prestali oslovovať menom. Voláme ich „zlatko“ alebo nejako podobne indife-

rentne. Striedajú sa približne každé tri týždne, pretože nie sú schopné znášať: a/ stres v redakcii, b/ Richarda, vedúceho oddelenia publicistiky, alebo c/ naše kvákanie. Väčšinou nosia menčestráky, tričká s nezrozumiteľnými nápismi, majú krátke vlasy, slúchadlá v ušiach a pírsing v nose. Po prvom tucte, ktorý u nás začal aj skončil počas prvého mesiaca zavedenia internetového vydania *Ulice* – vtedy som v týždeníku ešte nepracovala –, sa im prestalo hovoriť menom a namiesto toho sa prešlo na neutrálne označenie, aplikovateľné na každú budúcu copywriterku, ktorá sa v redakcii ukáže. Okrem toho, že všetky vyzerali takmer rovnako, spoločnú mali aj ďalšiu vlastnosť – články písať nevedeli, zato s počítačmi si tykali. Potrebovala som nahodiť text, upraviť fotku, zostrihať video z akcie alebo stiahnuť rozhovor z diktafónu, na ktorý sa mi rozliala káva? Jedno z našich „zlatiek“ sa o to určite vedelo postarať.

Ja na rozdiel od týchto dievčat mierim vyššie. Pred pár rokmi sa mi takmer podarilo preraziť. Pracovala som v mesačníku *Isabella* ako asistentka módnjej editorky. Volala sa Alexandra a bola úžasná, mala štýl, šarm a vedela sa obliekať aj správať. Mala čosi po šesťdesiatke, no postavu a tvár by jej závideli i dvadsiatničky (a ja medzi nimi). Alexandra si ma vychovala ako nástupkyňu, vodila ma všade so sebou a prezrádzala mi svoje triky. Dokonca mi sľúbila, že keď o pár rokov pôjde do dôchodku, dostanem jej miesto módnjej editorky. V najcítanejšom ženskom časopise na Slovensku! Lenže Alexandru pred dvoma rokmi zrazilo auto a zostala na vozíku. Niežby jej to prekážalo v práci, ale šéfredaktorke *Isabelly* áno. Podľa jej názoru, ak má editorka módnneho oddelenia viac než päťdesiat rokov a navyše je na vozíku, musí uvoľniť miesto, pretože dostatočne nereprezentuje. Aj keď bola jej indispozícia len dočasná – dnes je Alexandra opäť v poriadku –, vek bol závažnejší argument a moja šéfká dostala pod rozličnými inými zámienkami nemilosrdného padáka.

Práve som v redakcii balila Alexandrine posledné drobnosti a s nostalgiou som sa dívala na prázdny sklenený stôl, kde kedysi stávali jej fotografie, vizitkár a živé kvety vo váze (údajne jej ich už roky posielal exmanžel), keď vkráčala do miestnosti dlhonohá slečna v červených topánkach od Manola Blahnika. Pohadzujúc čiernymi vlasmi si ma premerala od hlavy po päty.

„Som Soňa. Tvoja nová šéfká. Urob mi kávu a zariad, aby mi sem doniesli telefón, počítač a neperlivú nechladenú minerálku. Po káve budem smädná,“ oznámila mi a sadla si za Alexandrin stôl. Chvíľu som na ňu ohromene zívala. Sme vo filme? Diabol skutočne nosí Pradu a sedí predou mnou v kancelárii? Vykáslala som sa na kávu a išla som rovno za šéfredaktorkou.

„Anička, do Alexandrinej kancelárie prišla nejaká cica. Vraj je moja nová šéfká. Nevieš o tom niečo?“ zastavila som sa vo dverách mojej čoskoro bývalej šéfký. Šéfredaktorka sa zarazila, vyzrela z dverí a poobzerala sa na všetky strany. Potom ma zavolała dnu. Naša plavovlasá ľadová kráľovná, vždy oblečená od hlavy až po päty do bieleho, bola dnes akosi mimo.

„Drea, posad sa,“ odsunula kreslo a zavrela za mnou dvere.

„Pokiaľ dobre viem, a vieš to aj ty, Anička, to miesto mám dostať ja. Alexandra mi ho sľúbila a naučila ma všetko, čo vedela. Som tá najkompetentnejšia osoba na miesto módnou editorky,“ začala som.

Šéfredaktorka ma prerušila: „Drea, tvoje povýšenie musíme, žiaľ, trochu odložiť. Vzhľadom na personálne zmeny vo viacerých redakciách sme museli prijať nové redaktorky a na Alexandrino miesto nastúpi bývalá šéfredaktorka mesačníka *Skvelý byt*. Soňa Steinerová je skúsenejšia ako ty a na to miesto sa momentálne hodí viac,“ vysvetľovala Anička, pričom sa jej triasli ruky a nervózne sa hrala s bielym náramkom na zápästí.

„Je všetko v poriadku?“ spýtala som sa znepokojene.

Šéfredaktorka sa namiesto odpovede napila vody, čo mala na stole, a potom sa ku mne naklonila, až sa nám takmer dotýkali tváre.

„Soňa je dcérou generálneho riaditeľa a snúbenicou nášho marketingového manažéra,“ zašepkala. „Pod jej vedením *Skvelý byt* takmer zanikol. Steinerka si však myslí, že práci v médiách rozumie, a tak nám ju príkazom šupli sem. Dreuška, neuraz sa, ale nemôžem ťa povýšiť. Riaditeľ usúdil, že u nás sa Soňa môže realizovať a že v móde spraví najmenej škody. Prosím, pochop to! Hrozil mi, že ak ju neprijmem, dosadí ju na moje miesto. Drea, prosím ťa, nepodraz ma a nechaj to tak. Ju to prestane baviť, odíde a potom ťa povýšim. Sľubujem.“

Po týždni som zistila, ako to v skutočnosti je. Steinerová si chodila do práce prečítať časopisy, vypiť kávu a opilníkovať nechty. Potom zavolala zopár kamoškám a nechtom ťukla na niekoľko obrázkov z PR materiálov, že by sa jej páčilo vidieť ich v najnovšom vydaní *Isabelly*. Všetka práca editorky módného oddelenia pripadla mne, no bez menovania a bez peňazí. Keď som šéfredaktorku požiadala aspoň o zvýšenie platu, odmietla. Dala som teda výpoveď a na Tomášovu radu som sa promptne zamestnala v *Ulici*.

V týždenníku ocenili moje schopnosti, skúsenosti a vedomosti zo sveta módy, no nie až tak, ako som si predstavovala. Nie som síce vedúca spoločenskej rubriky, zato robím najlepšie veci. Chodím na módne prehliadky, premiéry, krsty kníh či cédečiek, na premiéry divadelných predstavení, vyberám fotky do módnej polície, volám celebritám, čo si kde kúpili nové na seba, a podobne. Okrem mňa je na oddelení Slávka, špecializuje sa na výtvarné umenie, dizajn, mladých, avantgardných umelcov a nad stolom jej visí fotka žraloka vo formaldehyde od Damiena Hirsta, takže je jasné, že ja a Slávka máme diametrálne rozdielne záľuby. Slávka väčšinou chodí na vernisáže a umelecké aukcie. Robí rozhovory so „skutočnými“ umelcami, nie ako ja, ktorej prischli celebrity.

Priznávam, nie som neurochirurgička a nezachraňujem ľudské životy, no moja práca ma baví. Platia mi dobre a do našej malej kancelárie chodí pomerne dosť emailov a listov od čitateľov plných tipov na nákupy alebo si v počítači nájdeme momentky otrasne oblečených herečiek s poznámkou – aha, čo si tá krava na seba navliekla. Uverejnite to, prosím!

O kanceláriu sa s nami delí Milka, naša šéfka a vedúca spoločenskej rubriky. Jej hlavnou úlohou je uhládzať našu-chorené pierka miestnych celebritných kohútov. Robí všetky veľké rozhovory a pracuje na tom, aby *Ulici* prominenti dôverovali a aby nám sami zatelefonovali, keď sa v ich živote udeje čosi nové a nečakané. Okrúhla tvár, zvlnené vlasy, prívetivý pohľad pod sklíčkami okuliarov a pokojný, chlácholivý hlas jej pomáhajú budovať si dôveru u miestnych celebrit, aj keď sa pod mäkkým, mierumilovným zovňajškom skrýva prísna disciplína a zdravá dávka cynizmu, ktorými nás štedro obdarováva.

Keďže sme v kancelárii boli už všetky tri, nemohla som naďalej predstierať, že niečo robím. Otvorila som teda počítač a s povzdychom sa dala do čítania pošty.

Medzi zvyčajnou záplavou fotiek od čitateľov a PR správ svietil červený email od zástupkyne šéfredaktora. Dôležité! oznamoval. Otvorila som ho. O desiatej sa v zasadačke koná „mimoriadne dôležité stretnutie“ s novým majiteľom *Ulice*. Novým majiteľom *Ulice*?

Novým majiteľom *Ulice*?

„My máme nového majiteľa?“ spýtali sme sa unisono Slávka, ja aj Milka. Do kancelárie nazrel šéf publicistiky Richard Matulík.

„Šup, šup, dievčatá, už sa to začne! Počul som,“ žmurkol na nás, „že je to fešák.“

Milka ani nezdvihla oči od počítača: „Richard, pochybujem, že má rád gotický rock a že je vysadený na mužov v silonkách. Nebude tvoj typ.“

Matulík sa zarehotal.

„Emília vtipná ako vždy. Ale dúfať môžem, nie?“ zdvihol obočie a odišiel do zasadačky. Naše webové zlatíčko ho poslušne nasledovalo, v tmavohnedých menčestrákoch a v tričku nejakej metalovej kapely by s Richardom mohli byť dvojčatá. Jediný rozdiel boli vlasy, copywriterka ich mala krátke a peroxidovobiele, zatiaľ čo Richard bol plešatý.

Milka sa konečne odtrhla od počítača a spolu so Slávkou sa vydali do kuchynky doliať si do termosky kávu. Nečakané ranné správy zjavne potrebovali dvojitú dávku kofeínu. Ja som ich ponuku odmietla.

„Idem sa učesať. Ak máme skutočne nového šéfa, nech aspoň solídne vyzerám, nie ako redaktorka šoubiznisu,“ zasmiała som sa a pohľadala som v kabelke hrebeň. V skutočnosti som si potrebovala opláchnuť tvár, lebo som celá horela. Nový šéf znamená nový začiatok a nové šance. Napríklad na povýšenie. Čo keby sa rozhodol pre samostatnú módnu rubriku a jej editorkou by som sa stala ja? Píšem síce o móde, ale je súčasťou rubriky Životný štýl celebrit. Pletú sa mi tam zdravie, wellness, krása aj cestovanie. A toto by bolo iné. Ak mu to mám navrhnúť, nemôžem vtrhnúť do zasadačky celá rozhorúčená a strapatá.

Otvorila som dvere na toalety a zdesene som vykrikla. Na dlaždiciach ležal náš šéfredaktor v kaluži krvi.

Prebrala som sa v chodbe na zemi. Ktosi ma držal za ruku, niekto ďalší tľapkal po líci a opakoval: „Preber sa, Drea, preber sa!“ Pomaly som otvorila oči a pokúsila sa posadiť. Navôkol vládol zmätok. Ľudia pobehovali, telefóny zvonili, videla som zopár záchranárov a fotografov z denníka sídliaceho na poschodí pod nami. Zrazu som si spomenula. Šéfredaktor! Predsienka v toaletách! Krv!

„Čo sa stalo?“ spýtala som sa, opierajúc sa o lakte.

„Drejka, to je skvelé, že si sa prebrala. Ivan nevydržal napätie zo zmeny majiteľa a podrezal si žily. Báł sa o svoje miesto. Našli pri ňom list na rozlúčku,“ povedal Tomáš. To on ma držal za ruku. V tvári sa mu zračili obavy. „Napísal, že nevie, ako pôjde *Ulica* ďalej, ale že bol s tým, aké výsledky dosiahol, spokojný. Obával sa, že novému vedeniu to stačiť nebude. Chcel odísť so ctou.“ Odrazu sa mi pred očami zjavili hviezdičky. Zaostrila som pohľad. Hviezdičky sa premenili na tvár šéfovej zástupkyne Silvie. Mala oblečené čosi lesklé a žiarivé.

„Už som volala Ivanovej rodine, sú na ceste do nemocnice,“ povedala. Vždy výkonná Sisa zjavne stihla privolať záchranku, obvolať šéfredaktorových príbuzných, tľapkať ma po tvári, keď som sa pomaly preberala zo šoku, a neskrivil sa jej pri tom ani vlások na hlave.

„Žije?“ chcela som vedieť.

„Žije! Našla si ho včas. Vlastne si mu zachránila život, Drejka. Si hrdinka. Všetci už boli v zasadačke, aj ja, len ty si chýbala. Keby si nebola meškala a nešla na záchod, možno by bol vykrvácal,“ vravel Tomáš a hladkal ma po ruke.

Aspoň raz v živote sa vyplatila moja nedochvilnosť!

„S dovolením, mladý pán. Keď sa už slečinka prebrala, vyčistím jej ranu a vyšetřím ju, či nemá otras mozgu...“ pristúpil ku mne záchranár v bielom tričku a červených nohaviciach. „Koľko prstov vidíte?“ natiahol ku mne dľaň.

„Päť?“ skúsila som nesmelo.

„Nie, štyri! Piaty je palec,“ zasmial sa. „Zalepím vám to čelo.“

„Aké čelo?“ konečne som zo seba dostala vetu, ktorá mala viac ako jedno slovo.

„Keď ste omdleli, spadli ste a hlavou narazili na kachličky. Na čele máte modrinu a veľký škrabanec. Nič to nie je, ale zalepím to, aby sa vám tam nedostala infekcia. Ako sa cítite? Zoberiem vás na röntgen do nemocnice?“ vypytoval sa ma svetlovlasý záchranár.

„Ja ju tam neskôr zaveziem,“ odvetil za mňa Tomáš. „Máme dôležitú schôdzu o zmene majiteľa a myslím, že by tam chcela byť, či nie? Si v poriadku, Drejka? Chceš ísť na poradu?“ pýtal sa ma a starostlivo si obzeral moje čelo.

„Mám otras mozgu?“ zamrmlala som a opäť som sa pokúsila vstať. Trochu ma síce bolela hlava, ale nebolo to nič, čo by som necítila napríklad v sobotu ráno po dlhom žúre. Ak odídem, neuvidím nového šéfa a nebudem mu môcť predniesť svoj návrh o samostatnom módnom oddelení. Ak zostanem, možno ma povýši. Som predsa najlepšia z najlepších! „Cítim sa fajn. Myslím, že na poradu pôjdem. Ak ma narýchlo poučíte, čo mám v prípade zhoršenia zdravotného stavu urobiť a kam sa mám poobede na ten röntgen zastaviť, zvládnem to,“ usmiala som sa na záchranára. „Ako sa voláte?“ zaujímalo ma.

„Martin. Ak by ste mali závraty alebo keby prišlo k zhoršeniu videnia, vracaniu, dezorientácii či strate vedomia, okamžite volajte pohotovosť,“ vysvetľoval, akoby recitoval z učebnice medicíny. Až teraz som si všimla, aký je mladý. Nemohol mať viac ako dvadsaťjeden rokov, asi nedávny absolvent zdravotníckej školy.

„A keby sa stav zhoršil mne? Napríklad posttraumatický šok?“ spýtala sa Sisa.

Zástupkyňa šéfredaktora vyzerala ako najmenej pravdepodobná obeť šoku či akéhokoľvek vykoľajenia. Krátke ružové vlasy mala dokonale upravené v modernom bobbe. Dnes žiarila v smaragdovozelených trblietavých minišatách, čiernych pančuchách s kvetinovým vzorom a v lesklých strieborných lodičkách na závratne vysokom opätku. V ušiach sa jej trblietalo niekoľko náušničiek a na rukách zvonili náramky. Sisu najlepšie charakterizuje slovo „eklektická“. Nevie, ako to robí, ani aký veľký má šatník a ako dlho jej ráno trvá, kým sa oblečie, no Sisa dokáže skombinovať tie najmenej pravdepodobné kusy oblečenia. Ak by som mohla, urobila by som jedno celé číslo *Ulice* len o jej obliekaní. Módny vkus zástupkyne šéfredaktora však prudko kontrastuje s jej povahou. Silvia je prísna, presná, výkonná a efektívna. Má rešpekt. Ja na rozdiel od nej meškám, na stole mám neporiadok a moje podklady k článkom sú zvyčajne obliate kávou alebo popísané nápadmi na iné články. Sme síce rovnako vysoké, no Sisa má postavu modelky (takže na nej každá handra dokonale vynikne). Ja mám krivky na všetkých správnych miestach, ako sa hovorí, a preto zostávam pri osvedčených džínsoch a kardigánoch, blúzkach s hlbokými výstrihmi a sukniach do áčka, ktoré aspoň trochu kamuflujú moje slovenské krivky. Po nociach snívam o tom, že som o desať kíl ľahšia a vlastným Sisinu garderóbu.

„Nedali by ste mi vaše číslo, pán záchranár, aby som mohla prípadné zdravotné ťažkosti konzultovať priamo s va-

mi?“ usmiala sa prvá najmocnejšia žena *Ulice* a zaštrngala náramkami na ruke. Sisinou jedinou slabosťou boli muži.

Záchranár sa začervenal. „Ale iste, bude mi potešením.“

Sisa ho schmatla pod pazuchu a so slovami *vybavíme to v kancelárii*, zmizla. Zasmiala som sa. Šéf ani nedorazil v sanitke do nemocnice a ona ide loviť chutného zajačika. Nie- kto má šťastie!

Stretnutie sa začalo o hodinu neskôr. Až o jedenástej sme boli všetci usadení na miestach, telefóny vypnuté a káva v šálkach pred nami. Prezerala som si tváre kolegov. Všetci boli napätí a nervózni. Oznámiť zmenu majiteľa v deň kúpy vydavateľstva sa predsa nerobí! Sme novinári a predsa sme nepočuli žiadne tamtamy. Nič sa nikde nešepkalo, neboli zverejnené žiadne ponuky či požiadavky. Prišlo to ako blesk z čistého neba. Z úvah ma vytrhol Sisin príchod. Zástupkyňa šéfredaktora vošla s jemným rumencom na lícach, ale upravená a výkonná ako vždy. Za ňou nasledovala malá skupinka ľudí v oblekoch. Prvý vpochodoval nízky tučný bielovlasý mužiček s úsmevom na perách a s okuliarmi v zlatom ráme, po ňom dvaja nižší hnedovlasí mladíci. Na prvý pohľad vyzerali ako ekonómovia, pretože sa ošivali, v rukách držali skrútené papiere a poťahovali si zúfalo nesediace, no očividne drahé saká. Po nich vošla do zasadačky upravená tridsiatnička, blondína v kostýme. Skupinku uzatváral vysoký tmavovlasý muž. Keď zavrel dvere a otočil sa, prestalo mi biť srdce. Tie oči! Tie pery! Tie líčne kosti!

„Dobrý den, jmenuji se Aleš Stránsky a jsem nový majitel týdeníku *Ulice*. Velice mne mrzí, co se dopoledne přihodilo vašemu šéfovi a vynasnažím se nezpůsobit vám stejný zármutek,“ prihovoral sa nám príjemným barytónom.

Muži mlčali. Ženy sa zasmiali. Stránskeho čaro zjavne nepôsobilo len na mňa. Vysoký asi meter deväťdesiat, pod tmavomodrým oblekom sa mu črtali výrazné svaly. Na ruke drahé hodinky a na tvári úsmev. Prehrabol si upravené tma-

vé vlasy a mne poskočilo srdce. Stránskeho charisma naplnila zasadačku. Nevedela som od neho odtrhnúť pohľad.

„Jak mnozí z vás vědí, vlastním několik firem, jeden či dva fotbalové kluby, několik restaurací a největší vydavatelství v České republice. Rozhodl jsem se rozšířit své portfolio mediálních produktů i na Slovensko. Jsem rád, že jsem začal vydavatelským domem 007, který zastřešuje tituly jako deník Bratislavský hlas, týdeník Električka či populární kanál na síti YouTube jménem BEAUTYslava.“ Odkášlal si. Zjavne sa rozhodol byť dnes za skromného, pretože jeho majetok by sa dal vymenúvať donekonečna. Milionár Aleš Stránsky bol jeden z najúspešnejších a najbohatších mužov v Českej republike. Firmy, ktoré vlastnil, vykazovali ročný obrat vo výške niekoľkých miliárd eur. Jeho reštaurácie sa pýšili michelinskými hviezdčkami a varili v nich najlepší svetoví kuchári. Stránskemu patrilo toľko prestížnych budov v Prahe, že mu mohli rovno prideliť vlastné poštové smerovacie číslo. Napriek podnikateľským úspechom bol ešte mladý, nemal viac ako tridsaťpäť rokov a podľa všetkého si popri práci našiel čas aj na zábavu. Ja som totiž Aleša Stránskeho poznala najmä z titulných stránok českého bulváru. Pravidelne ich zaplňal zábermi z rozličných akcií, počas ktorých mu na ramene visela vždy upravená, vždy nahodená a vždy iná modelka. A tento človek kúpil *Ulicu*? Nemohla som tomu uveriť.

„Na tento deň som sa pripravoval niekoľko mesiacov, a to tak usilovne, že som sa naučil plynule po slovensky. Myslím, že je nesmierne dôležité, aby som hovoril jazykom trhu, na ktorý sa pokúšam preniknúť. Hoci som mal niekoľko špičkových učiteľov, moja slovenčina stále nie je perfektná, takže, prosím, buďte ku mne zhovievaví,“ usmial sa bezbranným, chlapčenským úsmevom. Mala som pocit, že sa utopím v Stránskeho hlbokých tmavomodrých očiach a jamkách na lícach. Okamžite som zabudla na zástup modeliek, ktoré